

Libris.RO
Respecteaza drepturile de autor
Cezar Petrescu

PIF, PAF, PUF

REGIS

Cuprins

PIE, PAF, PUF sau O vacanță de pomină ...3

415..... 56

FEERIE 85

BARABUMBOSAUR..... 106

PIF, PAF, PUF sau O vacanță de pomină

Au fost odată trei prieteni

Pif era băiatul.

Paf era paița.

Puf era cățelul.

Și tustrei erau prieteni la cataramă.

Iar minte? Minte aveau tustrei să mai împrumute și la alții.

Nimeni, însă, n-ar putea să spună care din trei e mai deștept decât celălalt. Nici ei nu se pun de pricină, când e vorba să se știe care e mai deștept.

Câteodată, căpetenia jocului o ia Pif.

Atunci Puf și Paf merg după el și-i ascultă poruncile. Altă dată o ia Puf înainte. Atunci băiatul și paița se supun cățelușului. Pe urmă, hop! iată-l și pe Paf că vine cu ideile lui!

Ideile lui Paf sunt întotdeauna năstrușnice.

E o paiță mucalită și plină de haz cum nu mai

are pereche. Aceasta o ghicești îndată ce te-ai uitat întâia oară la Paf. Te uiți la el: el râde la tine! Stă rezemat pe spate, în mâini, te privește de jos în sus și râde cu gura întinsă până la urechi. Are o haină vărgată de toate culorile.

În țarcătura aceasta afli orice văpsea îți poștește inima. Vrei albastru? Poftim albastru! Vrei roșu, iată și roșu! Vrei negru, alb, portocaliu, verde, galben, cafeniu? În haina lui Paf se găsește câte o probă din toate vopselele. Parcă și-a făcut costumul dintr-o farfurie întreagă cu coji de ouă încondeiate.

Altul s-ar rușina de asemenea împestrițare caraghioasă. Paf e vesel și pare foarte mândru. Tot așa de mândru e și de nasul lui.

Un nas lung-prelung, ascuțit și roșu în vânăt, ca un ardei iute.

Un moț de păr verde îi spânzură de sub scufie, până pe nas. Cine-a mai văzut oare vreodată păr verde? Ei bine, Paf are părul verde și el găsește că-i stă foarte frumos! Ba încă el râde înaintea tuturor de așa năzdrăvănie!...

Dacă îl apuci cu mâna și-l strângi la piept, deodată Paf cască gura și scoate un țipăt subțire de muzicuță.

Te-ai speriat și l-ai scăpat jos.

Paf începe a se da peste cap. O dată, de două ori, de trei, de zece ori.

Res Se învârte, până când cade obosit, pe burtă, cu nasul lui de ardei în pământ: Paf! Așa rămâne și crezi că s-a sfârșit. Te pleci să-l ridici.

Paf zvâcnește încă o dată în sus și începe a se da peste cap de-a-ndăratele, repede-repede, să nu-l ajungi din urmă.

Cățelul latră la dânsul. Și strigă:

— Hei, Paf! Ajunge!... Ai să-ți turtești nasul, comediantule!...

Iar Paf se oprește să răsufle. Se așază în fund, cu moțul scufiei atârând pe nas și râde cu gura lui întinsă până la urechi. Și râde și râde...

Nici nu se poate să te uiți la nasul lui și să nu te umfle și pe tine hohotul.

Acesta e singurul lui cusur. Așa ceva nu-i place nici lui Puf.

Puf spune că Paf nu știe să fie niciodată serios. Prea le ia toate în glumă.

— Paf!... îl dojenește băiețelul. Fii și tu o dată serios în viața ta... Spune ce ne facem acum? Am spart ghiveciul cu flori. Floarea pe care o uda și o îngrijea mămica în fiecare dimineață... Când o să dea mămica peste isprava noastră, mă tem că o să mâncăm o zdravănă papară. Haide, fii serios și dă-mi un sfat: ce să facem acum?

Paf râde cu gura dusă până la urechi:

— Ha-ha-ha! Va să zică mătăluță ai spart